

מסורת הש"ס

[א] ומשנה שנתעשרת לית'
האקמין ויבדוק כתיב
[ב] [ג] [ד] [ה] [ו] [ז] [ח] [ט]
[י] [יא] [יב] [יג] [יד] [טו] [טז]
[יז] [יח] [יט] [כ] [כא] [כב]
[כג] [כד] [כה] [כו] [כז] [כח]
[כט] [ל] [לא] [לב] [לג] [לד]
[לה] [לו] [לז] [לח] [לט] [מ]

הגהות הב"ה

[א] גמרא ויחזיקו בתוך סמך.
גבי כ"ח כ"ט כ"י כ"ג כ"ד
רש"י דומה גמ' כ"ח כ"ד
כ"ח כ"ט כ"י כ"ג כ"ד
כ"ח כ"ט כ"י כ"ג כ"ד
כ"ח כ"ט כ"י כ"ג כ"ד
כ"ח כ"ט כ"י כ"ג כ"ד

גליון הש"ס

כ"ח כ"ט כ"י כ"ג כ"ד
כ"ח כ"ט כ"י כ"ג כ"ד
כ"ח כ"ט כ"י כ"ג כ"ד
כ"ח כ"ט כ"י כ"ג כ"ד
כ"ח כ"ט כ"י כ"ג כ"ד
כ"ח כ"ט כ"י כ"ג כ"ד

הגהות הגר"א

[א] גמ' והתעלה גבי הכתב.
מתיב פסחים:
[ב] כ"ח כ"ט כ"י כ"ג כ"ד
התעלה על קטן
[ג] כ"ח כ"ט כ"י כ"ג כ"ד
התעלה על קטן
[ד] כ"ח כ"ט כ"י כ"ג כ"ד
התעלה על קטן

מוסף רש"י

עגלה של קטן. שפוטין לו
למחוק ויבט עליה ומתעללין
לחזו פליה ורביה גמ'
טמאה מדרס. אם התינוק
או נעשה העגלה אב
הטומאה המיוחדת לטמאה
היא. היא מתוך קטן עליה.
מלמדת שהיא מיוחדת לו
לטיבא וכן אומרים לו שטור
ועשה מלמדתו. דלתי לא
מיוחדת לה לא היה אב
הטומאה. כדמחא (גמ' טמ'
יול כ"ח טמ' אב ויבט עליה ט'
גמ' טמ' אב.)

במה אשה פרק ששי שבת

ור' יוסי אומר. ללאו תכשיט הוא: ואם יש לו בית קבול כפיטין.
שנהקק בו כדי קיבול כתיבין של בגדים רכין ומוכין להניח ראש
שוקו עליהן: טמא. מקבל טומאת מגע. אבל אם אין לו אלא בית
קבול ראש שוקו ואינו מניח שם כתיבין לאו בית קבול לטומאה (א) והוא

ורבי יוסי "אוסר ואם יש לו בית קיבול
כתיבין טמא סמוכות שלו טמאין מדרס
וייצאין בהן בשבת ונכנסין בהן בעוורה כסא
וסמוכות שלו טמאין מדרס ואין יוצאין בהן
בשבת ואין נכנסין בהן בעוורה (א) לוקמטין
טהורין ואין יוצאין בהן: גמ' אמר ליה רבא
לרב נחמן (א) היכי תנן אמר ליה לא ידענא
הילכתא מאי אמר ליה לא ידענא איתמר
אמר שמואל אין הקיטע וכן אמר רב הונא
אין הקיטע אמר רב יוסף הואיל ואמר
שמואל אין הקיטע ואמר רב הונא אין הקיטע
אנן גמי ניתני אין הקיטע מוחקף לה רבא בר
שירא לא שמיעי דהוה רבא דמתני ליה רב חנן בר
רבא לחייא בר רב קמיה דרב כקטונא דבי
רב אין הקיטע יוצא בקב שלו דברי ר' מאיר
ור' יוסי מתיר ומחוי ליה רב איפוך אמר רב
נחמן בר יצחק וסימנא סמך סמך (א) ואף שמואל
הדר ביה דתנן "הצלה בסנדל שאינו שלו
בסנדל של עץ או של שמאל בימין הצלה
כשרה ואמרין מאן תנא אמר שמואל ר"מ ריה
דתנן הקיטע יוצא בקב שלו דברי ר"מ ר' יוסי
אוסר ואף רב הונא הדר ביה דתניא (א) סנדל
של סיידין טמא מדרס ואשה חולצת בו ויוצאין
בו בשבת דברי ר"ע ולא הורו לו (א) והתניא
הורו לו אמר רב הונא מאן הורו לו ר' מאיר
ומאן לא הורו לו ר' יוסי" (א) (אמר רב יוסף)
מאן לא הורו לו ר' יוחנן בן גורי "דתנן
[א] (ב) כוורת של קש ושופרת של קנים ר"ע
מטמא ור' יוחנן בן גורי מטמא אמר רב
מטמא של סיידין טמא מדרס הא לאו
להילוכא עבדי אמר רב אחא בר רב עולא
שכן הסייד מטייל בו עד שמוגיע לביתו:
יואם יש לו בית קיבול כתיבין טמא: אמר
אביי טמא טומאת מת ואין טמא מדרס רבא
אמר "אף טמא מדרס אמר רבא מנא אמינא
לה "דתנן עגלה של קטן טמאה מדרס
ואביי אמר התם סמך עילויה הכא לא סמך
עילויה אמר אביי מנא אמינא לה דתניא
'מקל של זקנים טהור מכלום ורבא התם
לחרוצי

סו.

סנדל של סיידין. פ"ה מוכרי הסיד וכשתתקפין סנדל ונעלין
לחזו ואל עץ הוא מפני שהסיד שורף את העור זה לשון
רבותי וליג' סנדל סיידין של קש הוא וכפ"י זה נראה דהכי תנא
במספחא (א) סנדל של קש ר' עקיבא מטמא בו:

מבוא מדרס ולא הורו לו. וא"ת
ואמאי לא הורו לו ומי גרע
מכופת שאור שימדו לשיבה דקיי"ל (א)
דטמא מדרס דגבי מדרס לא ענינן
דומיא דקש לכל דבר המיוחד למדרס
טמא מדרס ו"ל דללשון שפירש רש"י
אל קש הוא נוחא דכיון דלאו גבי
קיימא הוא אינו טמא ולא דמי
לנופת שאור שהוא בר קיימא והכי
אשכחן במשניות (א) דקמי גבי האלון
האגוז ורימון שהקקים מיעוקות למד
כיה עפר שמקבלין טומאה ואילו גבי
לפת ואחריו שהקקו קמי שאינן
מקבלין טומאה לפי שאינן מתקיימין
וללשון שפירש סנדל היו של עץ קשה
שהיי ראו הוא להתקיים כיון שהוא
של עץ ושמא י"ל דהיינו עטמא
דמטהר סנדל ללא חשיב עבד
להילוכא מה שמטייל בו הואיל ואין
רגילות לעשות מנעל להילוך כמותו
דכותה בשפופרת כיון שאין רגילות
לעשותה מקנים לא חשיבה כלי ולא
דמי לכופה שרגילות לעשות לשיבה
כמותה: כוורת של קש ושופרת
של קנים ר"ע טמא. ואם תמנן
והיי מטמא (א) (לענין טמא מת) כיון
דלא חוי לשיבה לא מטמא מדרס
ולענין טומאת מת הא לא כתיב
דפרשה אלא כלי עץ ועור וכגון דא
ו"ל דקש נמי חשיב אל עץ כדלמא
(גמ' דף מ.) פרי שאלל אדם
הראשון מטה הימה אי נמי הן
טומאה דרבנן היא: ורבי יוחנן
בפאה. לפירוש אחרון שפי' כקונטרס
דסנדל של קש הוא דמתי שפיר כוורת
לסנדל של סיידין ולאידך פירושא שפי'
דכי היכי דר' יוחנן מטהר כוורת של
קש לפי שאין רגילות לעשותה מקש
הכי נמי במנעל של סיידין לפי שאין
רגילות לעשות מנעל של עץ מטהר:
והא "אזא "הייבא עבדי. הקשה
הר"ר אלעזר ממך לרשב"א

רבינו חננאל

ורבי יוסי
וכדאמרינן (א) ומתני בה
סימנא סמך סמך כלומר ר'
יוסי אוסר [א] [ב] [ג] [ד]
קיטע (א) חשיב סנדל
ואסור לצאת בו ביה"כ.
היינו שטמא דר' יוסי אוסר
בשבת נראה לטמא ששמיטי
ואחי לאחורי ר' אבות
בריה (ב) וישאל נמי
ורב יוסף הדרו ואוקמה
למתניין הקטע יוצא דבר
ר"מ. סנדל של סיידין. פי'
הסייד כשהוא סר קרקעית
הבית סבד נועל מנדלו של
עץ ברובו כדי שלא יא
הסיד אובל בדולג. בית
קיבול כתיבין פי' חקק
בתוך הקב חקיקה להיות
המתניין ומנדלו חובה
מנדלו זבין (א) ומתקבצין
באותה החקיקה ולא יתו
בפנין אותו בארובותיו.
אמר אביי טמא טומאת מת
מפני שיש בו בית קבול דהוי
כלי. רבא אמר אף טמא
מדרס מפני שיש בו קטן
יוצאין בהן בשבת כי אינם
משא ובלים (א).

רבינו חננאל

(א) היכה גליון כספ רבט.

הוא ועשוי ענין סנדל ויכול לתת רגלו כמוכי לנעולו אך אין עשוי
רק לטוח בו את הבית ופעמים שנועל בו ומטייל בו עד שיגיע
לביטו ולהכי פריך והא לאו להילוכא בו ור"י פירש הואיל ואין עשוי
כלל לנעילה רק לשמור מנעולו שלא ישרפו סנדל לאו להילוכא
עבד ומכל מקום משני לו ספן הסיד בו:
רבא אמר אף טמא טומאת מדרס. פי' הרב פור"ת הא דלא קמי
זרישא דמתנייתין ואם יש לו בית קיבול כתיבין טמא מדרס
כדקמינן בקיפא משום דהוה משמע אבל אם אין לו בית קיבול טהור
מן המדרס אבל טמא טומאת מת ולא היא דהא שפוטין כלי עץ
הוא ולהכי מנא טמא סתמא דכבה"ג דמנא הא אין לו בית
קיבול כתיבין טהור לגמרי וא"ת למה לי בית קיבול כתיבין תיפוק
ליה דכל הטמא מדרס טמא טומאת מת (א) ו"ל דבית קיבול כתיבין
עושין אותו ראו למדרס:
עגלה של קטן. פ"ה עגלה שהקטן יושב עליה וליג' דא"כ מאי
קמ"ל שפיטא דאין לך מיוחד למדרס גדול מזה לך כ"ל
דהיינו עגלה ששפוטין לקטן להחלמד להלך טמאה מדרס דנשען עליה:
קישורי
ואין לומר משום דפשוט הוא יאה
טמא מדרס דלא הוכרה טהרת פשוטי כלי עץ אלא לטומאת מגע והא
לדעתא דרבא דהיינו דמסתמך עליה הואיל ועיקר עשייתה אינה לך
אינה טמאה מדרס. ואין לומר משום דפשוט הוא יאה
למראי

הוא ועשוי ענין סנדל ויכול לתת רגלו כמוכי לנעולו אך אין עשוי
רק לטוח בו את הבית ופעמים שנועל בו ומטייל בו עד שיגיע
לביטו ולהכי פריך והא לאו להילוכא בו ור"י פירש הואיל ואין עשוי
כלל לנעילה רק לשמור מנעולו שלא ישרפו סנדל לאו להילוכא
עבד ומכל מקום משני לו ספן הסיד בו:
רבא אמר אף טמא טומאת מדרס. פי' הרב פור"ת הא דלא קמי
זרישא דמתנייתין ואם יש לו בית קיבול כתיבין טמא מדרס
כדקמינן בקיפא משום דהוה משמע אבל אם אין לו בית קיבול טהור
מן המדרס אבל טמא טומאת מת ולא היא דהא שפוטין כלי עץ
הוא ולהכי מנא טמא סתמא דכבה"ג דמנא הא אין לו בית
קיבול כתיבין טהור לגמרי וא"ת למה לי בית קיבול כתיבין תיפוק
ליה דכל הטמא מדרס טמא טומאת מת (א) ו"ל דבית קיבול כתיבין
עושין אותו ראו למדרס:
עגלה של קטן. פ"ה עגלה שהקטן יושב עליה וליג' דא"כ מאי
קמ"ל שפיטא דאין לך מיוחד למדרס גדול מזה לך כ"ל
דהיינו עגלה ששפוטין לקטן להחלמד להלך טמאה מדרס דנשען עליה:
קישורי
ואין לומר משום דפשוט הוא יאה
טמא מדרס דלא הוכרה טהרת פשוטי כלי עץ אלא לטומאת מגע והא
לדעתא דרבא דהיינו דמסתמך עליה הואיל ועיקר עשייתה אינה לך
אינה טמאה מדרס. ואין לומר משום דפשוט הוא יאה
למראי

הוא ועשוי ענין סנדל ויכול לתת רגלו כמוכי לנעולו אך אין עשוי
רק לטוח בו את הבית ופעמים שנועל בו ומטייל בו עד שיגיע
לביטו ולהכי פריך והא לאו להילוכא בו ור"י פירש הואיל ואין עשוי
כלל לנעילה רק לשמור מנעולו שלא ישרפו סנדל לאו להילוכא
עבד ומכל מקום משני לו ספן הסיד בו:
רבא אמר אף טמא טומאת מדרס. פי' הרב פור"ת הא דלא קמי
זרישא דמתנייתין ואם יש לו בית קיבול כתיבין טמא מדרס
כדקמינן בקיפא משום דהוה משמע אבל אם אין לו בית קיבול טהור
מן המדרס אבל טמא טומאת מת ולא היא דהא שפוטין כלי עץ
הוא ולהכי מנא טמא סתמא דכבה"ג דמנא הא אין לו בית
קיבול כתיבין טהור לגמרי וא"ת למה לי בית קיבול כתיבין תיפוק
ליה דכל הטמא מדרס טמא טומאת מת (א) ו"ל דבית קיבול כתיבין
עושין אותו ראו למדרס:
עגלה של קטן. פ"ה עגלה שהקטן יושב עליה וליג' דא"כ מאי
קמ"ל שפיטא דאין לך מיוחד למדרס גדול מזה לך כ"ל
דהיינו עגלה ששפוטין לקטן להחלמד להלך טמאה מדרס דנשען עליה:
קישורי
ואין לומר משום דפשוט הוא יאה
טמא מדרס דלא הוכרה טהרת פשוטי כלי עץ אלא לטומאת מגע והא
לדעתא דרבא דהיינו דמסתמך עליה הואיל ועיקר עשייתה אינה לך
אינה טמאה מדרס. ואין לומר משום דפשוט הוא יאה
למראי